

- 5) Kas arvestades rahvusvaheliste lepingute õiguse Viini konventsiooni artiklit 59, tuleb Maailma Kaubandusorganisatsiooni raames sõlmitud ja 1. jaanuaril 1996 jõustunud – seega ka pärast ühenduse 1993. aasta lepingu (EÜT L 337) jõustumist – intellektuaalomandi õiguste kaubanduspektide lepingut (TRIPS) (EÜT L 336, 32.11.1994) tõlgendada nii, et nende kahe lepingu vastuolu korral kohaldatakse TRIPS'i veinide homonüümsete tähistega alaseid sätteid ühenduse 1993. aasta lepingu sätete asemel, kui mõlema lepingu osapooled on samad?
- 6) Kui kahes TRIPS'i osalisriigis toodetud veinid on homonüümsete tähistega (nii siis, kui homonüümia puudutab kahes osalisriigis kasutatavaid geograafilisi tähisteid, kui ka siis, kui see puudutab ühe osalisriigi geograafilist tähist ja samasugust teises osalisriigis traditsiooniliselt kasvatatud viinamarjasordi homonüümset tähist), siis kas 1. jaanuaril 1996 jõustunud Maailma Kaubandusorganisatsiooni asutamislepingu lisa 1 C, 2. jagu, 3. osa (st TRIPS'i) artikleid 22–24 tuleb tõlgendada nii, et neid kahte tähist võib tulevikus kasutada eeldusel, et vastavad tootjad on neid minevikus heas usus kasutanud või enne 15. aprilli 1994 vähemalt 10 aastat järjest kasutanud (TRIPS, artikli 24 lõige 4) ja et iga tähis märgib selgelt ära kaitstud veini riigi, regiooni või piirkonna, et tarbijat mitte eksitada?

Eelotsusetaotlus, mille esitas Arbeitsgericht Düsseldorf 5. mail 2004 määrusega kohtuasjas Gül Demir v. Securicor Aviation Limited Securicor Aviation (Saksamaa) Limited ja Kötter Aviation Security GmbH & Co. KG.

(Kohtuasi C-233/04)

(2004/C 201/20)

Euroopa Ühenduste Kohus on saanud Arbeitsgericht Düsseldorfilt 5. mail 2004 otsustatud eelotsusetaotluse kohutajas Gül Demir v. Securicor Aviation Limited Securicor Aviation (Saksamaa) Limited ja Kötter Aviation Security GmbH & Co. KG, mis saabus kohtukantseleisse 3. juunil 2004.

Arbeitsgericht Düsseldorf küsib Euroopa Kohtult eelotsust järgmistes küsimustes:

1. Kas direktiivi 2001/23/EÜ⁽¹⁾ artikli 1 mõttes ettevõtte ülemineku olemasolu kontrollimisel – sõltumata omandisuhetest – uue lepingu sõlmimise ja ühise hinnangu andmise kontekstis on algse käsundisaaja kasutuses olnud varade uuele käsundisaajale üleandmise tuvastamise eelduseks, et see vara on viimasele iseseisvaks majanduslikuks kasutamiseks üle antud? Seega, kas varade üleandmise olemasolu tuvastamise vajalikuks tingimuseks on käsundisaajale antud õigus otsustada, millisel viisil neid varasid oma majanduslikes huvides kasutada? Kas tuleb eristada juhtumid kui käsundisaaja kasutab teenuse osutamisel käsundiandja vara eesmärgina või vahendina?

2. Juhul kui kohtu vastus esimesele küsimusele on jaatav, siis

- a) kas on välistatud käsitleda vara iseseisvas majandustegevuses kasutatavana, kui käsundiandja on andnud selle ainult kasutamiseks käsundisaajale ning kui hoolduse ja sellega kaasnevate kulude eest vastutab käsundiandja?
- b) kas on tegemist käsundisaaja poolse varade kasutamisega iseseisvas majandustegevuses kui käsundisaaja kasutab lennujaama turvakontrolli läbiviimiseks käsundiandja poolt antud vara: turvavaraid metallesemete tuvastamiseks, käsidetektoreid metalli tuvastamiseks ja röntgenivarustust?

⁽¹⁾ EÜT L 82, lk 16.

Hagi, mille esitas 4. juuni 2004 Euroopa Ühenduste Komisjon Hispaania Kuningriigi vastu

(Kohtuasi C-235/04)

(2004/C 201/21)

Euroopa Ühenduste Kohus on saanud 4. juunil 2004 hagi Hispaania Kuningriigi vastu, mille on esitanud Euroopa Ühenduste Komisjon, keda esindavad D. M. van Beek ja G. Valero Jordana, kes on valinud endale kohtudokumentide kättetoimetamise aadressi Luksemburgis.

Euroopa Ühenduste Komisjon palub Euroopa Kohtul:

1. tuvastada, et kuna Hispaania Kuningriik ei ole klassifitseerinud lindude erikaitsealadena arvuliselt ja suuruselt piisavaid alasid kõikide direktiivi I lisas nimetatud liikide ja I lisas nimetatud rändliikide kaitseks, on Hispaania Kuningriik rikkunud nõukogu 2. aprilli 1979. aasta direktiivi 79/409/EMÜ loodusliku linnustiku kaitse kohta ⁽¹⁾ artikli 4 lõigetest 1 ja 2 tulenevaid kohustusi;
2. jätta kohtukulud Hispaania Kuningriigi kanda.

Õiguslikud alused ja peamised argumendid

Direktiivi 79/409/EMÜ artikli 4 lõiked 1 ja 2 panevad liikmesriikidele erilise kohustuse klassifitseerida alasid "lindude erikaitsealadena" mainitud direktiivi I lisas nimetatud liikide ja muude reeglipäraselt esinevate rändliikide tõhusaks kaitseks, kindlustamaks nende säilimine ja paljunemine levikualal. See kohustus puudutab vähemalt kõiki asjaomaste liikide kaitseks arvuliselt ja suuruselt kõige sobivamaid alasid, võttes arvesse nende liikide kaitseõudeid. Lindude erikaitsealade piisav arv määratakse kindlaks seatud eesmärgi kohaselt.

Liikmesriikidel on direktiivi artiklis 4 nimetatud nõuetele paremini vastavate alade kindlaksmääramisel teatud tegevusvabadus, kuid nad peavad oma hinnangut põhistama üksnes ornitoloogiliste kriteeriumidega. Hispaania puhul kujutab Sociedad Española de Ornitología'i (Hispaania ornitoloogiaühing) poolt 1998. aastal koostatud tähtsate linnualade (important bird areas – IBA) aruanne (SEO/Birdlife 98 aruanne) endast kõige dokumenteeritumat ja täpsemat kättesaadavat hinnangut, mille alusel kaitse ja eriti tähtsate liikide säilimise ja paljunemise tarbeks kõige sobivamaid alasid kindlaks määrata. See aruanne põhineb tasakaalustatud ornitoloogilistel kriteeriumidel, mille alusel saab märkida, millised alad on I lisas nimetatud liikide ja teiste rändliikide kaitse tagamiseks kõige sobivamad, ning toob välja esmatähtsad linnukaitsealad Hispaanias.

SEO/Birdlife 98 aruandest nähtvate andmete ja Hispaania Kuningriigi määratud lindude erikaitsealade võrdlemise, mis puudutab kogu Hispaania territooriumi, nagu ka autonoomseid piirkondi, täpsema analüüsi põhjal võib järeldada, et lindude erikaitsealadena klassifitseeritud alade arv ja suurus on väiksemad kui arv ja suurus, mida teaduslike tõendite alusel peetakse kõige sobivamateks direktiivi artiklis 4 nimetatud lindude piisava kaitse tagamiseks.

⁽¹⁾ EÜT L 103, 25.4.1979, lk 1

Eelotsusetaotlus, mille esitas Tribunale di Cagliari 14. mai 2004. aasta määrusega kohtuasjas Enirisorse SpA v. Sotacarbo SpA

(Kohtuasi C-237/04)

(2004/C 201/22)

Euroopa Ühenduste Kohus on saanud Tribunale di Cagliari 14. mai 2004. aasta määrusega tehtud eelotsusetaotluse kohtuasjas Enirisorse SpA v. Sotacarbo SpA, mis saabus kohtukantseelisse 7. juunil 2004.

Tribunale di Cagliari küsib Euroopa Kohtult eelotsust järgmistes küsimustes:

- 1) Kas seaduse nr 240/02 artiklis 33 sisalduv regulatsioon kujutab endast EÜ asutamislepingu artikli 87 järgi kokkuvõetavat riigiabi äriühingule Sotacarbo SpA, mis oleks pealegi ebaseaduslik ka seetõttu, et komisjoni sellest vastavalt EÜ asutamislepingu artikli 88 lõikele 3 ei informeeritud?
- 2) Kas eespool viidatud säte on vastuolus EÜ asutamislepingu asutamisevabaduse ja teenuste vaba liikumise alaste artiklitega 43, 44, 48, 49 jj?

Hagi, mille esitas 14. juunil 2004 Euroopa Ühenduste Komisjon Kreeka Vabariigi vastu

(Kohtuasi C-250/04)

(2004/C 201/23)

Euroopa Ühenduste Kohus on saanud 14. juunil 2004 hagi Kreeka Vabariigi vastu, mille on esitanud Euroopa Ühenduste Komisjon, keda esindavad Georgios Zavvos ja Michael Shotter komisjoni õigusteenistusest.

Euroopa Ühenduste Komisjon palub Euroopa Kohtul:

- tuvastada, et kuna Kreeka Vabariik on jätnud vastu võtmata vajalikud õigusnormid Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/19/EÜ ⁽¹⁾ elektrooniliste sidevõrkudele ja nendega seotud vahendite juurdepääsu ja vastastikuse sidumise kohta (juurdepääsu käsitlev direktiiv) järgimiseks ning jätnud nendest komisjonile teatamata, on ta rikkunud nimetatud direktiivist tulenevaid kohustusi;

- jätta kohtukulud Kreeka Vabariigi kanda.